

РЕШЕНИЕ

№ 7969

гр. София, 26.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12913** по описа за **2025** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК, във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Х. К. Л., [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу решение от 18.11.2025 г. на СРС, НО, 22-ри състав, постановено по НАХД № 10549/2025 г. , с която е потвърдено НП № 254332000520/30.01.2025 г. на началник сектор ПП СДВР.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Касаторът излага доводи, че деянието не представлява административно нарушение. Счита, че спрямо него е приложимо изключението по чл.137а, ал.2, т.2 ЗДвП, поради което с потвърждаването на наказателното постановление е бил нарушен закона. Твърди, че съдът не е събрал всички възможни писмени и гласни доказателства за здравословното му състояние. Навежда на грешки в изясняването на МПС, с което е извършено нарушението, тъй като в с.з. актосъставителя е обърнал номера на посоченото в НП МПС. Моли съдът да отмени обжалваното решение.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, явява се лично. Моли съдът да отмени оспорваното решение на СРС и потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът – началник сектор в отдел „Пътна полиция“- СДВР, не се представлява в съдебно заседание. Постъпили са писмени бележки от 15.01.2026 г. чрез процесуален представител юрк. К., в които изразява становище за неоснователност на депозираната жалба, като моли същата да бъде оставена без уважение, както и да се присъди юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна и

дава заключение, че решението на СРС следва да бъде потвърдено.

Административен съд - София-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е неоснователна.

С решение от 18.11.2025 г. постановено по НАХД № 10549/2025 г. на СРС, НО, 22-ри състав, е било потвърдено наказателно постановление / НП/ № 254332000520/30.01.2025 г. на началник сектор в отдел „Пътна полиция“- СДВР, с което на Х. К. Л., на основание чл.183, ал.4, т.7, пр. първо от ЗДвП е наложена глоба в размер на сумата от 50.00 /петдесет/ лева за извършено нарушение по чл.137а, ал.1 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК, свидетелските показания на В. М. М., както и представените по делото писмени доказателства, включително представеното от жалбоподателя експертно решение на ТЕЛК №94399 от 18.09.2024 г. Въз основа на тях е обоснован правния извод, че при провеждане на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, правилно е бил приложен материалния закон, като е доказано извършването на деянието по чл.137а, ал.1 ЗДвП, което не представлява маловажен случай по см. на чл.28 ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

По смисъла на чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

Констатирано е било, че на 17.01.2025 г. около 14.17 ч. в [населено място] по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], до заведение „Н. Р.“ жалбоподателят управлявал лек автомобил марка „П. 208“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Модул“ ЕООД,[ЕИК]. При извършена проверка е било установено, че лицето управлява МПС, без да използва обезопасителен колан, с какъвто автомобилът е оборудван. В тази връзка е бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 3306259/17.01.2025г., който бил връчен на жалбоподателя на същия ден Въз основа на изготвения акт е издадено и обжалваното наказателно постановление № 254332000520/30.01.2025 г. на началник сектор в отдел „Пътна полиция “- СДВР, с което Х. К. Л. е привлечен към административнонаказателна отговорност за извършено от него деяние по чл.137а, ал.1 ЗДвП и е санкциониран с глоба в размер на сумата от 50.00 /петдесет/ лева.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 във вр. ал.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици.

При разглеждане на спорове за отмяна на издадени НП, районният съд е винаги инстанция по същество- чл.63, ал.1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността на НП, т.е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията,

посочени от жалбоподателя - арг. от чл.314, ал.1 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие- чл.13, чл.107, ал.3 и чл.313-чл.314 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН, съдът е длъжен и служебно да констатира и установи дали АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, съдържание и срокове /чл.34, чл.42 и чл.57 от ЗАНН/.

Споделят се съображенията на СРС, НО, 22-ри състав, че в хода на административнонаказателното производство не са извършени нарушения със съществен характер, които да са ограничили или накърнили упражняването на правото на защита на Х. Л. в пълен обем. Доказано е авторството на деянието и обективните му признаци.

В АУАН от 17.01.2025 г. и в НП от 30.01.2025 г. съществува описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Налице е пълно съответствие при изложение на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Правилни в този аспект са изводите на въззивния съд за спазване на изискванията по чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН и чл.34 ЗАНН.

По съществуващото на спора, СРС, НО, 22-ри състав правилно е установил, че НП №254332000520/30.01.2025 г. е издадено в съответствие с материалния закон, като формираните правни изводи са в корелация с писмените доказателства, събрани в процеса. Съставът на първостепенния съд правилно е приел, че касаторът е извършил административното нарушение по чл.137а, ал.1 ЗДвП, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност, чрез налагане на санкция в абсолютно определен от законодателя размер от 50.00 /петдесет/ лева. В мотивите на решението е даден отговор на важните и съществени въпроси поставени за изследване на делото. В тях са изложени фактите и обстоятелствата, които съдът е приел за установени въз основа на преценката на събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и по вътрешно убеждение. При формиране на изводите, съдът се е произнесъл по фактическите и правни доводи и възражения на страните, като е обсъдил в пълнота приетите по делото доказателства.

Х. К. Л. е санкциониран за извършено нарушение с правна квалификация чл.137а, ал.1 ЗДвП, съгласно който „водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани“. Доказано е, че към момента на извършване на нарушението -17.01.2026 г. около 14:17 часа, водачът на МПС с рег. [рег.номер на МПС] не е използвал обезопасителен колан, с какъвто автомобилът е бил снабден. Основното възражение на касатора е, че предвид на неговите заболявания чревни сраствания /бридове/ с непроходимост и придружаващи заболявания/увреждания на междупрешлените дискове в поясния и други отдели на гръбначния стълб с радикулопатия, увреждания на лумбо-сакролният плексус/, той е освободен от задължението да носи обезопасителен колан по време на движение на автомобила. Правилно първостепенният съд е отхвърлил тезата на Х. К. Л. за прилагане на изключението по чл.137а, ал.2, т.2 ЗДвП, тъй като установените негови заболявания не са от такава категория, че да не позволяват използването на обезопасителен колан. Както е прието безпротиворечиво в съдебната практика по приложението на чл.137а, ал.2, т.2 от ЗДвП, физическо състояние, което не позволява на лице - водач на МПС, да използва обезопасителен колан, е само състояние, при което поради обективни причини (т.е. стоящи извън субективните възприятия на лицето) е невъзможно да се постави колан или ако поставянето на такъв би застрашило здравословното му състояние. Има се предвид, такова физическо състояние, което обективно не позволява поставянето на колан, защото това би причинило увреждания на органи, тъкани и др. в човешкия организъм, вследствие

притискането на колана, при което би се създавала опасност за живота и/или здравето на водача. В настоящия случай е видно, че жалбоподателят не е управлявал автомобил, специално адаптиран към специфични негови нужди във връзка със заболяване.

В представеното по делото решение на ТЕЛК не се съдържа забрана на жалбоподателя във връзка с неговото здравословно състояние да не ползва обезопасителен колан. По делото не са събрани доказателства в тази насока, като например медицински документ от съответен лекар-специалист в областта на констатираните заболявания, който да удостоверява наличие на медицински противопоказания по отношение на ползването на обезопасителен колан от Л., нито е било констатирано към датата на нарушението здравословното състояние на жалбоподателя да е било несъвместимо с използването на обезопасителен колан. Усещането за дискомфорт, който е възможно да почувства Х. Л. в такава ситуация, не съставлява противопоказание за шофиране с обезопасителен колан.

Предвид горното и след като към 17.01.2025 г. Х. Л. не е имал надлежно документирано лекарско предписание, че физическото му състояние не допуска използването на обезопасителен колан, той е извършил нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП, поради което законосъобразно е подведен под административнонаказателна отговорност по чл. 183, ал. 4, т. 7 от ЗДвП.

По приложението на чл.28 ЗАНН и при условията на чл.221, ал.2 от АПК, съдът препраща към мотивите на решението, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни. Съгласно чл.189з от ЗДвП „за нарушенията по този закон не се прилагат чл. 28 и 58г от Закона за административните нарушения и наказания“.

Във връзка с наведените твърдения от жалбоподателя, че посочения рег.номер на МПС [рег.номер на МПС] от актосъставителя М. в проведеното с.з., вместо правилния [рег.номер на МПС], съдът счита, че в случая допуснатата грешка на свидетеля при изясняване фактическата обстановка не опорочава решението на СРС в такава степен, че същото да бъде отменено като постановено в нарушение на материалния закон. От съвкупността на всички доказателства по делото става ясно, че се касае за извършено нарушение с МПС с [рег.номер на МПС], шофирано от жалбоподателя в процесния случай.

В заключение, решението от 18.11.2025 г. на СРС, НО, 22-ри състав е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство, които се определят в размер на сумата от 130 (сто и тридесет) лева по чл.37 ЗПП, във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Предвид влизането на Република Б. в еврозоната от 01.01.2026 г. тази сума следва да бъде изчислена по курса на БНБ за едно евро - 1.95583 лева, или сумата, която следва да се присъди в полза на жалбоподателя е в размер на 66,47 евро.

По изложените съображения, Административен съд - София-град, XI касационен състав, на основание чл.221, ал.2 АПК, във вр.чл.63в ЗАНН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 18.11.2025 г. на СРС, НО, 22-ри състав, постановено по НАХД № 10549/2025 г., с която е потвърдено НП № 254332000520/30.01.2025 г. на началник сектор ПП СДВР, с което на Х. К. Л., [ЕГН], на основание чл.183, ал.4, т.7, пр. първо от ЗДвП е наложена глоба в размер на сумата от 50.00 /петдесет/ лева за извършено нарушение по чл.137а, ал.1 от

ЗДВП.

ОСЪЖДА Х. К. Л., [ЕГН], с адрес в [населено място], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи с адрес: [населено място], [улица], сумата от 66,47 (шестдесет и шест евро и 0,47 цента) евро на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.